

KAPITOLA II

Když jsem poprvé otevřela oči poté, co jsem je v rezidenci Fernanda Matose zavřela, spatřila jsem, že jsem obklopena kilometry hadiček zabudovaných ve svém těle a obklopená desítkami obrazovek zobrazujících stav mých životních funkcí. Všechno pípalo a hučelo. Chtěla jsem spolknout slinu, ale ukázalo se, že mám v krku nějakou trubičku. Bála jsem se, že se každou chvíli pozvracím. Oči se mi zamžily a cítila jsem, jak začínám propadat panice. Pak začal jeden z přístrojů strašlivě pískat, dveře se rozlétly a do místnosti vpadl Massimo. Posadil se vedle mě a vzal mě za ruku.

„Miláčku,“ zalesklo se mu v očích. „Díkybohu!“

Černý vypadal unaveně a zdálo se mi, že je o polovinu hubenější, než jsem si ho pamatovala. Zhluboka se nadechl, začal mě hladit po tváři a při pohledu na něj jsem docela zapomněla na trubici, která mě dusila. Z očí mi začaly stékat slzy a on každou z nich setřel, aniž by přitom odtrhl rty od mé dlaně. Najednou do pokoje vešly sestry a ztišily ten nesnesitelný přístroj.

Za jejich zády se ve dveřích objevili lékaři.

„Pane Torricelli, odejděte, prosím. My se o vaši paní postaráme,“ řekl starší muž v bílém plášti, a když Don nereagoval, zopakoval žádost hlasitěji.

Massimo se napřimil, vztyčil se nad ním, jeho výraz se změnil v ledově chladný, procedil skrz zaťaté zuby: „Moje žena poprvé po dvou týdnech otevřela oči, takže pokud se domníváte, že se chystám odejít, velmi se mýlíte,“ zavrčel anglicky a doktor jen mávl rukou.

Z krku mi vytáhli trubici, která se podobala hadici od vysavače, a já si pomyslela, že by bylo lepší, kdyby tohle Černý neviděl. Ale co už se dalo dělat. Jen o chvíli později se začali v mém pokoji střídát lékaři nejrůznějších specializací a nekonečně dlouho mě prohlíželi a vyšetřovali.

Massimo se ani na vteřinu nevzdálil, a dokonce ani na vteřinu nepustil moji ruku. Několikrát bych byla raději, aby tam nebyl, ale ani já jsem ho nepřiměla, aby se byť jen o centimetr pohnul a uvolnil místo lékařům. Nakonec všichni zmizeli, a i když se mi pořád ještě špatně mluvilo, chtěla jsem se ho zeptat, co se vlastně stalo. Snažila jsem se popadnout dech, kašlala a něco nesrozumitelně mumlala.

„Nic neříkej,“ zasténal Černý a znovu přiložil mou dlaň ke svým nádherným rtům. „Dřív, než se začneš ptát...“ povzdechl si a začal nervózně pomrkávat, jako by zadržoval slzy. „Zachránila jsi mě, Lauro. Stejně, jako to bylo v mém vidění. Zachránila jsi mi život, lásko.“

Zadíval se na moji dlaň. Nechápala jsem, kam tím míří.

„Ale...“

Pokoušel se ze sebe něco dostat, ovšem nedařilo se mu to.

Pak mě napadlo, o co mu nejspíš jde. Třesoucíma se rukama jsem začala stahovat pokrývku. Černý se mě snažil zadržet, ale cosi mu bránilo v tom, aby se mnou bojoval. Pustil moje zápěstí.